

Bestemmelser om den undtagne Beværtningsnæring. Den ene af disse gaar ud paa, at Bagere skulle være berettigede til at udfænte Mælk, Kaffe, Te, Chokolade og Sodavand til dem, der i Butikken fortære Brød og Kager. Det er en Udvidelse af en Regel, man har nu, nemlig at Bagere kunne udfænte Mælk. Man har ment, at man burde gaa videre nu. Netop naar man indskrænker Udgangen til at udøve Beværtning ved Forbringene om Bevilling, saa er der god Grund til at aabne en Afgang til, at uskyldig Beværtning kan drives i større Omfang end hidtil. Denne Regel her for Bagere gælder Bagere baade i Købstæderne og paa Landet. Tillige har man taget en ny Bestemmelse op, som kun gælder Landet, og som aabner Udgang for Landet til at saa Beværtning af mere uskyldigt Indhold. Det er nemlig en Bestemmelse om, at Amtmanden skal være bemyndiget til at meddele dertil egnede Personer Tilladelse til at beværte med Mælk, Kaffe, Te, Chokolade, Brød, samt skattefrit Öl og kulshreholdige Bænder. Kontrollen dermed udøves simpelthen derved, at denne Tilladelse kun gives for et Aar ad Gangen, og at den ikke maa fornyes, saafremt den er bleven misbrugt. Uden for de Tilfælde, jeg her har nævnt, altsaa uden for den fri Beværtning og uden for de undtagne Beværtninger, skulde Beværtning jo fremtidig — det være sig baade i Købstæderne og paa Landet — kun kunne udøves ifølge Bevilling, men Bevillingen kan da selv bestemme Omfanget af Beværtningen og kan navnlig sondre imellem, om den, der faar Bevillingen, skal være berettiget til at udfænte Brændevin eller ikke. Der er altsaa herved aabnet Udgang til at oprette Afholdsbeværtninger i større Omfang, end vi hidtil have kunnet gaa med til, og derimod indskrænke Brændevinsbeværtningerne efter, hvad der er naturligt, og navnlig efter, hvad der stønnes at være Borgernes Ønske. Med Henhyn til denne sidste Begrænsning har Lovforslaget beholdt den Bestemmelse, som jeg nævnte før, der findes i Loven af 1873 § 9, nemlig at Kommunalbestyrelsen i Købstæder og Handelspladser kan beslutte Vedtægter, hvorefter Antallet af dem, der udøve Beværtningsnæring med Ret til Udfænkning af Brændevin, begrænses til et bestemt opgivet Tal. Der er hertil tillige knyttet en

Bestemmelse, som afhjælper en væsentlig Mangel ved Loven af 1873, nemlig den, at naar der bliver et Borgerstabs ledigt, skal Kommunalbestyrelsen kunne udfænte Bekendtgørelse derom med Opfordring til alle dem, der ønske at saa Borgerstabet, om at melde sig til Kommunalbestyrelsen, og Kommunalbestyrelsen indstiller da til Ministeriet den af Ansøgerne, som Kommunalbestyrelsen mener er mest kvalificeret til at saa Borgerstabet. Efter den nu gældende Lovgivning have vi haft en meget uheldig Ordning, idet Loven maa forstås saaledes, at naar et Borgerstabs bliver ledigt, skal den, der har meldt sig først, have Borgerstabet, naaet hans personlige Kvalifikation, hvilket jo leder til, at der bliver et Stormløb om at komme først dertil. For Landets Vedkommende er der ikke optaget en lignende Bestemmelse som den, jeg nu har nævnt for Købstæderne, men da der i Loven er foreskrevet, at inden Indrigsministeriet kan give Bevilling, skal Kommunalbestyrelserne — foruden selvsølgelig de lokale Øvrigheder — have Lejlighed til at erklære sig, saa tror jeg ikke, det er nødvendigt at have en Ordning paa Landet, der svarer til den i Købstæderne. Det har allerede en Række af Aar været fast Praksis, at man ikke meddeler Bevilling til ny Beværtninger paa Landet, medmindre Sogneraadet stiller sig anbefalende dertil, og efter hele Lovforslagets Tendens vil det endnu mere i Fremtiden blive fast Regel, at man ikke gaar til ny Brændevinsbeværtninger, medmindre Kommunalbestyrelsen vil anbefale dem. Det Maskineri, som man har gennem Vedtægterne for Købstæderne, passer jo ikke for Landet, da der i de fleste Kommuner kun er Spørgsmaal om en enkelt eller saa Beværtningsadkomster. Man har selvsølgelig beholdt Forpligtelsen til at hvare Brændevinsafgift af Brændevinsbeværtning. Hidtil har det, som det vil være de Herrer bekendt, været saaledes, at Størrelsen af denne Afgift fastsættes af de kommunale Raad for 3 Aar ad Gangen, men saaledes, at Afgiften bliver lige for alle i den paagældende Kommune, dog at en noget anden Regel gælder for Gæstgiveri paa Landet. Her er man gaaet til at bestemme, at Afgiften i alle Tilfælde kan fastsættes forskelligt, alt efter Omfanget af den Næring, der drives. Man er saaledes kom-